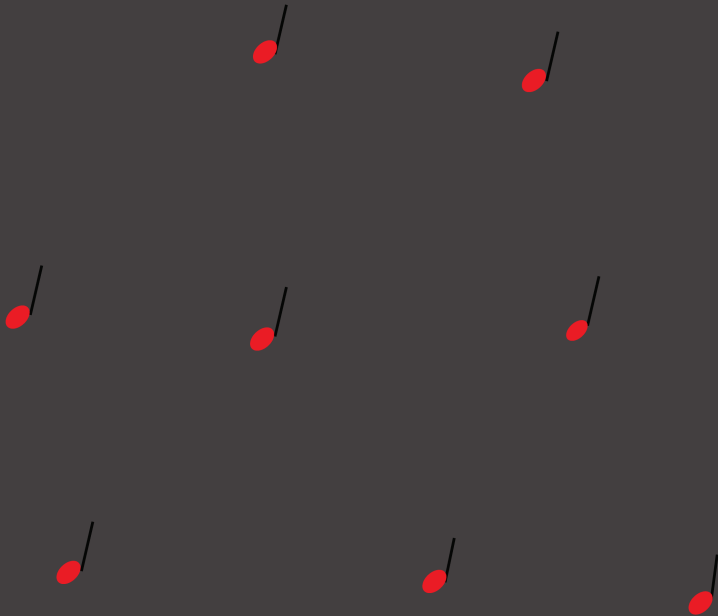
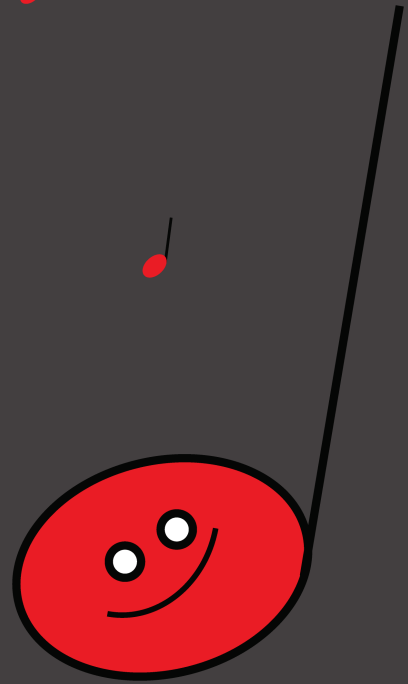

Så syng da, om så himlene falder ned

PRØVESIDER

Eventyrakademiets serie

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013

Fortæl med held, 2014 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2014

Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014

Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014

De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2014

Så syng da, om så himlene falder ned, 2014

Da grøntsagerne blev skarpe i stilken, 2014

Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2014

Af Joan Schmidt

Så syng da, om så himlene falder ned

2014

Så syng da, om så himlene falder ned

Copyright © Joan Schmidt 2014

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 458183
Printed in Germany in 2014

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Førlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Østergade 1, 2. sal
DK-1100 København K

Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763

www.bod.dk

info@bod.dk

Så syng da, om så himlene falder ned

Så syng da, om så himlene falder ned

THE FOUR SEASON SONG

Sea - son sea - son be to me, rea-son why I wor-ship thee.

Sea - son sea - son tune in four, all my memo-ries of a shore.

O - thers rea - son ma - ny more pla - ces that will tune in four.

Dette lille rige land. De var simpelthen så rige, at der var indkaldt til landsråd for at finde ud af, hvorledes de skulle bære sig ad med at bruge af hele overskuddet. De ejede den mest ekstravagante version af årstider i hele verden, nemlig den med de 4 - forår, sommer, efterår og vinter.

Det var fordi, landet var så højt udviklet til forskel fra de mere primitive, der måtte nøjes med en regntid og en tørtid. Man antog, at årstider udviklede sig nogenlunde i trin af en årstid – dvs. fra 1 til 2 til 3 til 4 og så videre. Planeten Jorden var sikkert stadig under forandring, og nogle steder på jorden var tydeligvis mere forandrede end andre. Tænk hvis man kunne gå fra 4 årstider til 8 eller 16, og hvad med et år, der ikke var på 12 måneder men 24 eller 48? Jamen hvorfor ikke, når det hele udvikler sig? Der var så mange andre ting, der var mere veludviklede nogen steder frem for andre. Sjovt nok så synes langt de fleste, at måden netop der hvor de selv bor, som man forklarer altings begyndelse på, er den mest udviklede. Alle kan forklare, hvordan alting blev skabt. Nogen kan endda forklare hvorfor, selvom de slet ikke var til stede, da det skete.

Tænk hvis man nu kunne eksportere metoden til det gode liv med 4 årstider? Man må selvfølgelig tænke sig godt om og tage sig god tid, men når bare man får sat gang i processen med at tænke, så er der jo tit noget, der begynder at

gå af sig selv. Sådan var det i hvert fald med skabelsen. Den må der jo være nogen, der har tænkt over, hvis man ligefrem kan forklare, hvorfor skabelsen er sket. Metode er simpelthen det at skabe, og det tager i sagens natur tid. Derfor kan man måske sige, at metode slet og ret er en proces, hvor en hel masse sker i rækkefølge efter hinanden, men det begynder med, at der bliver tænkt.

Tavlerne om hvordan noget er gået til

Tager man nu det her med tabula rasa, altså det om at alle børn så at sige fødes som en ren tavle, der endnu intet er skrevet på. Først når vi fødes, begynder vi at skrive i livets bog om os selv, og vi bestemmer selv, hvad der skal stå på vores private tavler. På samme måde som med skabelsen. Nogen må jo være begyndt at skrive på den tavle. I alle egne af jorden kan de fortælle, hvad der står på jordens tavle, om hvordan alting er blevet til. De siger, at de kan forklare skabelses-processen, netop fordi det jo står på tavlen. Sjovt nok så er der en del, der siger, at det kun er dem, der har den ægte tavle om jordens skabelse. Den hvor sandheden står. Alle de andre er falske, og de uægte tavler skal man bare se at få visket ud. Ligesom med den store skabelse, så har vi hver især den ægte tavle, der fortæller om vores helt egen skabelse - altså det der er sket fra time til time og dag til dag i vores liv - fra vi begyndte at skrive på vores tavler. Man kan skrive, hvad man vil. I livet kan alt ske, og hver eneste af os kan udvikle os, som vi vil, ligesom jorden har gjort. For vi går jo ud fra, at jorden den ser ud, som den selv synes, den bør se ud. Vi vælger da selv, om vi vil være drenge eller piger, om vi vil være dumme eller kloge, om vi vil være gode eller dårlige mennesker, om vi vil spille klaver eller være kuglestøder, ligesom vi kan hjælpe andre med at få skrevet på deres tavler, hvis de ikke lige selv kan. Hvis vi nu for eksempel synes, at naboens Archibald ligner en skorstensfejer, ja, så skriver vi det på hans tavle ved at blive ved med at fortælle ham det. Så

tænker han over det, og så bliver han det jo sikkert til sidst. Altså, hvis han nu ikke visker det ud igen og skriver pilot, fordi det er, hvad han hellere vil. I den situation skal han bare blive ved med at sige 'jeg er pilot, jeg er pilot, jeg er pilot'. Så bliver han det nok. Når bare vi har processen og masser af tid. De to ting er hele jorden blevet til af - proces og tid. Det er metoden. Sjovt nok, så er der alligevel på ret mange tavler kommet til at stå, at efter forældre kommer der børn, der ligner deres forældre, som bliver mor og far og får børn, som også ligner, deres forældre. Og det selvom en del børn sandt at sige ikke har følt sig velkomne. Og det selvom ret mange overhovedet ikke har været glade for at ligne dem, de bor hos. Uden at hænge sig for meget i detaljerne om det her med at skrive på tavler, og i hvem der må skrive på hvilke tavler bortset fra deres egen, så hører man tit, at det med at skrive i det hele taget er dynamisk. Og hvad betyder så lige dynamisk? Nogen vil sige, at det er det samme som forandring. Hvis noget kan forandre sig, så er det dynamisk. Og hver gang der skrives til på tavlen, så er tavlen eller vores liv jo så forandret. Tag nu for eksempel dynamit, der kan eksplodere. Enhver ved fra fjernsynet, at tænder man luntten til en dynamitstang, der er stor nok, så kan man futte hele parcelhuset hjemme på villavejen af enormt hurtigt. Alle naboer til det hus, der er blevet til murbrokker, vil være enige om, at der er sket en forandring af villavejen! Og det der kan forandre så meget så hurtigt, det kalder man altså dynamit. Et godt navn må man sige. Hvis dem der siger, at livet forandrer sig, hver gang man tænker, og det vil jo sige hver gang der skrives på en tavle, ja så må livet vel være dynamisk. Og så er der nogen, der siger, at man somme tider får sat ild til lunterne til nogle dynamitstænger i livet, som er lidt for store. Så er det, at det går galt, for der er jo ingen, der bryder sig om at forandre på deres liv i nogle kæmpe brag. Så hurtig forandring er alligevel for de fleste lidt for dynamisk. Og det tager en evig tid at rydde dem op...

Camille, Sebastian, Sol-Emil og mig tænker på forandring

Så er der dem, der påstår, at både det liv, der er levet, og det liv, der er ved at blive levet, forandrer sig, når bare man tænker. Hvis nu Camille, Sebastian og Sol-Emil og mig vi legede i går. Det gør vi nemlig tit. Og hvis nu vi spillede kort, og hvis nu Sol-Emil blev ved med at vinde, selvom Camille faktisk er den bedste til at huske kortene – ku' vi så ændre på den dag i vores liv, bare ved at tænke, at det var Camille, der vandt, fordi vi alle sammen syns' hun er den bedste, og hun er også mest flink til at dele sine lakridser? Altså hvis vi nu tænker det rigtig meget! Camilles mor siger, at sådan er det, for det vi tænker, det er det, der er virkeligheden; men min far siger, at den trafik kun går, hvis man er inviteret til at deltage i reality-TV som for eksempel Robinson-programmerne, hvor man lærer, hvordan man mopper sig frem i stedet for at komme frem, fordi man er god. I Robinson-programmet kan man være fuldstændig ligeglad med realiteten, hvis bare man kan få de andre med på at skrive, det man selv synes på tavlerne hos alle deltagerne. Min far siger, det er fuldstændig sludret, hvad Camilles mor siger, og han siger også, at mobning må man aldrig deltage i, selvom man er inviteret til at være med i et Robinson-program.

Et hus, der blev malet rødt i går, bliver selvfølgelig ikke grønt i dag, selvom en hel by går rundt og tænker, at det jo hellere skulle være grønt. Hvis det var så nemt med forandring, så var dynamitstænger nok ikke blevet så populære. Hvem ville dog smide penge ud til dem, hvis man bare kunne tænke eksplosioner baglæns, efter de var sket? Det er ret sejt, at de voksne slet ikke kan finde ud af, hvad dynamisk det er. Alle vi børn ved da godt, når noget forandrer sig. Men det siger jeg ikke til min far, for så hidser han sig op og siger, at det tåbeligste mennesker nogensinde har fundet på, det er at tro på, at tanker kan konkurrerer med naturen bare ved at blive tænkt. Hvis man tænker, at huset

skal være grønt, så må man ud med penslen, efter at man har tænkt det. Det griner Camilles mor af, måske fordi Camilles mor aldrig har malet så meget som en m² hjemme hos sig selv. Det kan man godt se, der hvor Camille bor. Hendes mor skulle tænke lidt mere på, at der var blevet malet for et stykke tid siden. Camilles værelse er i hvert fald ikke særlig lysegrønt, selvom hendes mor selv siger, at det kan man da tænke sig til, at det er. Min far siger, at det er håbet, der er lysegrønt. Han har heldigvis malet mange m² hjemme hos os. Jeg tænker da aldrig, at mit værelse har blå farver. Jeg ser da bare på det. Camille kan også godt se det og Sebastian og Sol-Emil. I lang tid gik vi og tænkte, at Camilles værelse var lysegrønt, lige indtil vi var til fødselsdagsfest hjemme hos Camille, og vi skulle spille nogle spil i det lysegrønne værelse. Men vi kunne altså ikke finde det. Så spillede vi bare i Camilles værelse, der var helt hvidt ligesom i nymalede lejligheder, man lige er flyttet ind i, fordi de alle sammen males ens af varmemesteren.

Nå, men den historie vi er i gang med, den handler om et tilfælde, hvor en masse voksne tænkte og tænkte om den verden, de levede i. De tænkte og tænkte på, hvordan de godt kunne tænke sig at lave verden om for alle de lande, der kun havde 2 årstider. Hvis Camilles mor har ret, så kan man godt det, for så kan det, vi tænker godt konkurrere med naturen. Den slags magt ville min far rigtig gerne have et par kasser af, siger han, men han vil ikke sige, hvordan man får tankerne ned i papkasser. Historien om det lille rige land, der tænkte og tænkte, kender min far fra sit arbejde. Det er derfor, han hidser sig sådan op, når Camilles mor har sagt noget på forældremøderne i skolen. Han siger, at på hans arbejde har de også en som Camilles mor. Heldigvis er hun meget ude og rejse til konferencer, hvor man tænker, og efter konferencen tænker på det, man har tænkt, indtil man igen skal til konference og tænke på det samme,

fordi der ikke er sket noget. Det er jo mærkeligt, når der er tænkt så meget. Nå, men i det lille rige land var det altså, at man var begyndt at tænke på, hvad det ville betyde for de simple nationer med udelukkende regntid og tørthed, hvis de pludselig kunne glæde sig over 4 årlige forandringer i stedet for sølle 2? Så kunne man altid i fællesskab arbejde på 8 eller 12 og så et lidt længere år måske. Hvis det skulle ske, måtte man selvfølgelig også være nødt til at give alle fødselsdag 2 gange om året, for ellers ville der gå for længe imellem, at man fik pakker og blev fejret af hele familien. Men det kunne alting da kun blive mere festligt af.

Det lille rige land tænker på at forandre årstiderne

Udsigterne til alt det gode satte gang i spekulationen i det lille land. Og det var jo det, der skulle til. En god lang proces, hvor man tænker sig om. Forventningens sus under årstidernes vinger var endnu mildt, men det var ganske vist.

Ved proces – og det er jo det, der betyder at nogle ting sker i rækkefølge efter hinanden – skulle det komme frem, at der alle steder kan eksistere et helt naturligt behov for 4 årlige forandringer i vejret. 4 var mere end 2, og man skal udvikle sig til det bedre. Men er 4 nu bedre end 2? Man kunne sige, at fire var mere udviklet eller besværligt end to. Det ved man, hvis man har prøvet at holde styr på 4 lopper i stedet for 2. 4 var mere forskellighed end 2, sagde man, altså hvis ikke alle de 4 er lopper – men man kunne jo sagtens sige en loppe, en sommerfugl, en bille og en edderkop. Diverse-hylden er større end hylden for alle de dyr, der begynder med A eller et andet bogstav i alfabetet, for på diverse-hylde kan det være ligegyldigt, hvilket bogstav ens navn begynder med, bare man ikke ligner nogen af de andre – altså L for loppe, S for sommerfugl, B for bille og E for edderkop. Som nu for eksempel fisk i havet. I Danmark kan man

godt hver dag få kuller, der er en slags torsk, men det er da bedre, hvis man kan spise amerikansk tun den ene dag, kinarejer den næste, japansk eller canadisk laks den tredje og europæisk kulmule den fjerde. Den femte dag kunne man så tage en Victoria Brasen fra Afrika. På den måde ville det overhovedet ikke være kedeligt at spise fisk. Diverse-hylden er det samme som diversitet, og betyder simpelthen mere forskelligt at vælge imellem.

Det lille rige land ville satse, på det der med et fint ord hedder national bevidsthed. Hvis man er bevidst om noget, så ved man, at det er der, fordi man jo selv har tænkt det. Man har fået det ind på tavlen på at sige. Det vil sige, at hvis man ved, at noget er der i ens land, så er man bevidst om det, der findes, i netop det land man bor i. Som for eksempel at man har fisk, man kan eksportere, så man kan få penge til at købe andre fisk, man går og har lyst til, for eksempel fordi de smager helt skønt. Alle indbyggere i lande med kun 2 årstider må selv sagt være bevidste, om at to årstider det er, hvad de har og ikke mere. Det må de jo have tænkt på nogle gange i løbet af hvert eneste år. Men nu skulle de så gerne se at få ind på tavlerne, at 4 årstider ville være en kæmpe fordel, og at der ikke er nogen grund til at vente på naturens luner, alt mens den udvikler sig, når man kan speede det hele lidt op bare ved at være *dynamiske*, og få sat gang i at finde ud af hvem man *virkelig* er, bare man tænker sig godt om, for så går det jo ind på tavlen. Man skulle i gang med at forandre sig til at være den, man virkelig er, nemlig en rigtig person, der lever de 4 årstider så at sige. Et køkken uden potter og pander er ikke noget køkken. Vi kender et køkken på dets potter og pander. Med et fint ord siger vi, at potter og pander er et køkkens identitet, altså det vi kender det på. Hvis to kokke arbejder godt sammen i et køkken, så siger man, at de er som pot og pande. Det gjaldt nu om, at så mange som muligt blev som pot og pande i de 4 årstiders store lækre køkken med

Twinkle Twinkle Little Star / Alfabetsangen

Twin- kle, twin-kle, lit - tle star, how I wond-der what you are!
A B C D E F G H I J K L M N

Up a - bove the world so high, like a dia - mond in the sky.
O P Q R S T U vi har lært de fles - te nu

Twin- kle, twin-kle, lit - tle star, how I wond-der what you are!
V X Y Z Æ Ø Å 8 - og - ty - ve skal der stå.

Den findes også på fransk, som vist var de første med den sang, og på tysk, og så er der selvfølgelig Mozart, der sørgede for, at melodien findes med så mange variationer, at sangen også kan spilles på klaver ved koncerter. Ministeriet så ingen problemer i, at englændere bruger sangen til at synge om stjerner, der blinker, imedens danskere bruger melodien til at lære alfabetet. Det var med

årstids-projektet på samme måde som med alfabetet. Man skal se at få det på tavlerne. Kan man det først, så kan man slet ikke undvære det, så bliver det en del af ens identitet, en del af den man nu engang er. Lige i farten så ingen heller vanskeligheder i, at imedens vi alle ser på den samme mælkevej, så er der netop mange alfabeter i verden, og det er slet ikke dem alle sammen, der kan synges på den lille strofe fra sangen, heller ikke selvom Mozart har skrevet mange variationer til den lille strofe. Dog ikke helt så mange variationer, som der er alfabeter i verden.

I Besøgsministeriet i det lille rige land kom man lidt hurtigt forbi det problem, at både mælkevejen, planeten jorden og årstiderne ret beset har væsentlig flere år på bagen end nogen af de alfabeter det ene eller det andet menneske har fundet på. Man standsede heller ikke op for at spekulere over, at medens der ikke var noget menneske, der ikke var født med mælkevejen, så at sige, så var de jo netop ikke alle født med de samme årstider, og det så heller ikke ud til, at overhovedet nogen mennesker var født med et alfabet eller for den sags skyld et bestemt sprog. Børn bruger det sprog og det alfabet, der bruges, der hvor de kommer til at leve. På Institut for Besøgsministerier syntes man, det var lidt ærgerligt, at englænderne var kommet først med at bruge den lille enestående sang til at forklare om et ligeså enestående urgammelt fænomen. Men så kunne man jo bare henvise til dem.

En oversættelsesfejl ødelægger næsten projektet med folkets slogan

Instituttet, der er sådan et sted, som dér hvor min far han arbejder, kunne altså forklare, på en måde enhver kan forstå, hvis de får lært sig lidt engelsk, hvordan det virker i et land, når der sker noget i toppen af samfundet. Hvis samfundet virker, som det skal, så ses alt hvad der sker på toppen som blinken

og stjernestøv alle andre steder. Hvis man nu for eksempel giver en minister en stor pose penge, så skal der straks kunne ses blink af klingende mønt alle vegne. Og hvis det ikke går netop sådan, så er det, at det modsatte det sker. Hvis dem i bunden af pyramiden ikke ser noget til de penge, en minister han får, eller hvis de ikke må få at vide, hvad han sidder og chatter om, så bliver dem i bunden af pyramiden så sure, at de koger over, og deres vrede stiger i det rene råberi som damp fra en kogende kedel lige op til pyramidens top, hvor det så udmærket kan blive alt for varmt at sidde og chatte. På den måde kan man godt sige, at teorien om 'evaporation rise' sørger for, at teorien om 'twinkle down' altid vil være sand, for bliver det for varmt på toppen, så gælder det for en minister om at få gang i noget 'twinkle', det vil sige glimt i øjet og fart på chatten om et eller andet, man gerne må få at vide i bunden af pyramiden, så han kunne få standset det, der stiger op i alt for varme skyer. En minister skal have glimt i øjet, for så ved alle i bunden af pyramiden så sikkert som mælkevejen, at nu siver der snart noget.

Nu følger det ikke af *twinkle* hverken i øjnene eller som stjernestøv, at det altid bliver forstået rigtigt. Allerede den første gang en vis minister satte sig på toppen af pyramiden og gik i gang med at tænke, og at sende pressemeddelelse om det han havde tænkt, så han på den måde på én gang kunne skrive brev til alle folk i avisen, gik det galt. Han havde tænkt på alt det 'twinkle down' processen kan; men en af hans sekretærer havde skrevet forkert, og da ministeren skrev til dem i bunden af pyramiden, så stod der 'twingle' med g. Dem i bunden af pyramiden var ikke så vant til udenlandsk som Besøgsministeriet og troede selvfølgelig, at der skulle stå 'tvinge', og de troede så selvfølgelig, at det nye projekt om de 4 årstider alligevel ikke ville være frivilligt. Så blev det varmt at sidde og chatte på toppen af pyramiden, for pludselig skete alting fra bunden

og op imod toppen. Fejlen var, ligesom hvis man på dansk vil skrive 'jeg kan synge', men kommer til at skrive 'jeg kan slynge'. Så ved man ikke, hvad den, der skriver, kan. Man kan for eksempel slynge både ord og sten i hovedet på nogen. Man kan også synge ord i hovedet på nogen, men jo ikke sten. Hvad mente ministeriet med det 'twinkle', og hvorfor var ministeriet pludselig interesseret i en børnesang?

Det var rigtig ærgerligt at få skudt brugen af det nye slogan 'our season – your reason' i gang på så klodset en måde, bare fordi twinkle-metoden blev misforstået. 'Twinkle' fra ministeriet ville selvfølgelig ikke tvinge noget på nogens tavler. Man ville højest foreslå en god idé. Ministeriet både dementerede, undskyldte og fyrede den uduelige medarbejder, og det burde jo have været nok, for der var ikke noget, der var ændret i realiteten om at eksportere de 4 årstider. Man havde bare brugt et forkert ord, der let kunne skiftes tilbage til det rigtige, og det blev det også.

Det hele viste bare, hvor vanskeligt det kan være at skabe forandring på den gode måde alene ved hjælp af ord, der får os til at tænke. Man kunne godt sige, at ministeriets fejl virkede, som om de havde fyret en alt for kraftig stang dynamit af fra tænketanken. Virkningen var dynamisk men desværre også eksplosiv.

Der skete for eksempel det, at nogen af dem, der havde tænkt over ministerens nyhed straks fik den ind på tavlerne, og der kom aldrig til at stå andet på deres tavler, end at ministeriet ville tvinge årstider igennem. Ikke et ord kom der ind, om at det skæve ord blev rettet ud lige med det samme. Måske fik de kun set den første TV-avis og ikke de næste, hvor fejlen blev rettet. Ingen ved det, men i hvert fald forblev realiteten på disse borgers lystavler, som den var straks fra

De var så rige, at de ville sælge deres 4 årstider. Jo, det var det, de ville.

Det er en meget stor ting at sælge sine årstider, men måske er det vældig pænt at hjælpe alle dem, der kun har sølle 2 årstider, til at få lidt mere vejr ligesom alle vi andre?

Det var der altså nogen, der ikke var enige i, og det handler dette eventyr om.

Hele samfundspyramiden var i sving med at skrive årstidssange, dele badges ud, trykke T-shirts, spionere på alle dem der fik leveret en fælles samvittighed, få stablet en røjser-ekspedition på benene og så at få gennemført reality-TV i floridafarvede badesandaler.

Hold da op, hvor var der travlt, imedens det stod på.

